

Kadife Posta Arabası

Yavuz DEMİRKIRAN

Kadife Posta Arabası

Yavuz DEMİRKİRAN

Kır çiçeklerinin esintide başlarını salladığı şirin bir vadide, minik bir kadife posta arabası kıvrımlı yolda ilerliyordu. Bir oyuncak arabadan büyük değildi ama çok önemli bir oyuncu grubunu taşıyordu. Araba yumuşak mor kadifeyle kaplıydı; altın püskülleri hareket ettikçe dans ediyordu. Arabacı Pip yüksekçe oturmuştu, kızıl bukleleri küçük silindir şapkasının altında zıplıyordu ve sürerken gülümsüyordu.

Pip gördüğünüz en minik arabacıydı; kırmızı kadife ceketi ve yaramazlık dolu parlak yeşil gözleri vardı. Dizginleri hafifçe tutuyor ve yolcularına neşeyle sesleniyordu. Arabanın içinde, gümüş beyazı saçları düzgün bir topuz yapılmış, mor kadife elbiseli görkemli oyuncu Leydi Violet oturuyordu. Yanında siyah örgüleri ve mavi önlüğüyle ressam Mabel ile yeşil tulumunu ve düz kasketini giymiş inşaatçı Toby vardı.

Bu oyuncular tiyatrodan tiyatroya giderek her kasabaya hikâyeler ve şarkılar götürüyordu. Kadife posta arabası onların tekerlekli eviydi ve onu çok seviyorlardı. Gittikleri her yerde insanlar oyunlarını izlemek için toplanırdı. Oyuncular sahnelerini kurar, dekorlarını boyar ve tüm kalpleriyle gösteri yaparlardı. Bu mutlu bir gelenektir ve küçük araba onu bir yerden bir yere taşırdı.

Güneşli bir öğleden sonra, posta arabası engebeli bir tepeden aşağı gümbürderken aniden bir çatırtı duyuldu! Araba sarsıldı ve bir yana yattı. Pip dizginleri çaktı ve bakmak için aşağı atladı. "Eyvah," dedi, "tekerlekler kırılmış." İki tekerlek tam ortasından çatlamıştı. Araba bir karış bile ilerleyemezdi ve oyuncuların bir sonraki kasabada verecekleri bir gösteri vardı.

Leydi Violet arabadan indi, mor elbisesi çimenlerin üzerinde hışırdadı. Kırık tekerleklerle, sonra arkadaşlarına baktı. "Endişelenmeyin," dedi sakın, tiyatral sesiyle. "Biz oyuncularız! Sahne kurar, dekor boyarız. Küçük bir arabayı elbette onarabiliriz." Mabel ve Toby başlarını salladı. Bir zorluktan korkmuyorlardı. Pip ellerini çırpıttı. "Öyleyse işe koyulalım!"

İnşaatçı Toby arabanın arkasına koştu ve ahşap bir sandık açtı. İçinde böyle acil durumlar için saklanan aletler ve yedek tahtalar vardı. Bir testere, bir çekiç ve bir torba vida çıkardı. "Bu sağlam tahtadan yeni tekerlekler kesebilirim," dedi, aralıklı dişleriyle genişçe gülümseyerek. "Ama tahtaları sabit tutmak için yardıma ihtiyacım olacak." Pip hemen yanına koştu. "Ben tutarım!" dedi.

Ressam Mabel boya kovasını ve fırçalarını yere koydu. "Siz inşa ederken ben boyayı karıştırayım," dedi. "Tekerlekler parlak ve neşeli olmalı ki herkes bizi gelirken görsün." Kulağının arkasından bir fırça çıkardı ve güneş sarısı boya kovasını karıştırdı. "Güneş gibi sarı!" dedi. "Bu, arabayı yeniden mutlu gösterecek."

Leydi Violet eldivenli ellerini çırttı. "Mükemmel! Toby, sen tahtayı kes. Pip, sen tahtaları tut. Mabel, tekerlekler hazır olunca onları boya. Ben de nöbet tutup yolu yöneteceğim." Zarifçe yolu işaret etti. "Mükemmel bir tiyatro topluluğu gibi birlikte çalışmalıyız." Herkes yardıma hazır bir şekilde yerini aldı.

Toby tahtayı testereyle kesip zımparaladı, sonunda çimenlerin üzerinde iki yuvarlak tekerlek duruyordu. Toby vidaları anahtarıyla çevirirken Pip her tahtayı sabit tuttu. "Şurayı sık!" diye seslendi Toby. "Sıkı tut!" Pip'in çilli yüzü dikkatle ciddileşmişti. Vidalar girerken gıcırdadı. Kısa süre sonra yeni tekerlekler arabanın akslarına sıkıca takıldı. Sağlam ve hazır görünüyorlardı.

Mabel fırçasını sarı boyaya batırdı ve tekerlekleri süslemeye başladı. Kıvrımlı desenler ve küçük yıldızlar çizdi. "İşte!" dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Artık sadece tekerlek değil, birer sanat eseri oldular." Biraz kırmızı ve mavi ekledi. Tekerlekler güneş ışığında parladı. "Biraz kurumaları gerek," dedi Mabel. "Sonra onları takabiliriz."

Boya kururken oyuncular arabanın geri kalanını kontrol etti. Pip altın püskülleri parlattı. Toby gevşek bir tutamağı sıkı. Leydi Violet kadife koltukların tozunu aldı. Son oyunlarından bir ezgi mırıldanarak birlikte çalıştılar. Küçük posta arabası yeni gibi görünmeye başladı. "Takım çalışması her şeyi daha iyi yapar," dedi Pip mutlulukla.

Sonunda tekerlekler kurudu. Toby ve Pip onları dikkatlice kaldırıp akslara geçirdi. Mabel her tekerleğe son bir yıldız ekledi. "Hazır mı?" diye sordu Toby. "Hazır!" diye yanıtladı herkes. Arabayı ittiler ve araba yolda düzgünce yuvarlandı. Oyuncular sevinçle bağırdı. Leydi Violet beyaz eldivenli elini salladı. "Bravo!" diye haykırdı. "Başardık!"

Pip yeniden sürücü koltuğuna tırmandı ve dizginleri aldı. Diğerleri içeri bindi. Kadife posta arabası yolda ilerledi, yeni sarı tekerlekleri mutlulukla dönüyordu. Güneş batmaya başladığında bir sonraki kasabaya vardılar. Kasabalılar bekliyordu. "Tam zamanında geldiniz!" diye seslendiler. Oyuncular gülümseyip el salladı, gösterilerine hazırdılar.

O akşam oyuncular her zamanki gibi kendi kurdukları sahnede gösteri yaptı. Seyirciler alkışladı ve tezahürat yaptı. Leydi Violet mor elbisesi parıldayarak selam verdi. "Takım çalışması olmasaydı bunu başaramazdık," dedi. "Ve sevgili posta arabamız olmasaydı." Küçük araba dışarıda gururla duruyordu, sarı tekerlekleri ay ışığında parlıyordu.

O günden sonra kadife posta arabası oyuncuları kasabadan kasabaya taşıdı ve hiçbir gösteriyi kaçırmadılar. İşbirliği ve nezaketle her sorunun çözülebileceğini biliyorlardı. Tiyatro geleneği yaşamaya devam etti ve karşılaştıkları herkesle paylaşıldı. Araba geçtiğinde insanlar gülümseyip el salladı, oyuncuları ve onların minik, harika arabasını görmekten mutlu oldular.

Böylece küçük kadife posta arabası yuvarlanmaya devam etti, hikâyeleri ve şarkıları ülkenin her köşesine taşıdı. Oyuncular ona baktı, o da onlara baktı. Arkadaşlar birlikte çalıştığında her şeyi onarabileceklerini öğrendiler. İşbirliği gelenekleri işte böyle yaşatır, her seferinde bir mutlu gösteriyle.